

komme til at lide Tab. Jeg kan derfor ikke se rettere end, at der er ikke noget at indvende imod denne Bestemmelse.

Derimod kan jeg ikke være enig med den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti, naar han vil have denne Bestemmelse udvidet til ogsaa at omhandle Skatter og Afgifter til det offentlige. Forholdet er her det, at overfor svigtende Evne til at betale Skat har man allerede i Skatte-lovene den Bestemmelse, at den paagældende har Adgang til at faa Skatten eftergivet, og jeg gad se den Kommunalbestyrelse, der vilde nægte at eftergive Skatten overfor nogen, der staar paa det Trin, som her er Tale om. For Øjeblikket har vi oven i Købet en midlertidig Lov, ifølge hvilken Skatten kan eftergives endogsaa uden Ansøgning. Dernæst vilde det, at man indførte den Ændring, som den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti omtalte, i mange Tilfælde bevirke, at Folk mistede deres Valgret. Endelig forstaar jeg ikke, at netop denne ærede Ordfører, som indtager en saa fremtrædende Stilling som Borgmester i Landets næststørste Kommune — altsaa maa formodes særlig at give de kommunale Interesser Udtryk —, kan ønske denne Ændring indført. Thi det kan ikke skjules, at denne Sag har meget stor Betydning for Kommunerne. Der vil nemlig være mange, som man ikke vil kunne foretage Udpantning nos, naar Undtagelsesretten forhøjes til disse 300 Kr., men som i Virkeligheden meget vel vil kunne betale det meget ringe Skattebeløb, der tidt er Tale om, de paagældende vilde ved denne Bestemmelse kunne unddrage sig Betalingen af Skatten i alt Fald i $2\frac{1}{4}$ Aar af Valgperioden uden at miste deres Valgret. Derfor tror jeg ikke, at jeg kan være med til den Ændring. Desuden har vi fra vor Side den Opfattelse, at man ikke just skal stræbe efter at faa den Betragtning indført, at man skal være ligegyldig overfor de Forpligtelser, der paahviler de enkelte overfor den fælles Kasse, overfor Samfundet.

Af noget tvivlsom Værdi forekommer mig derimod Forhøjelsen af Summen i § 10 i Folketingsflertallets Affattelse at være, dette har vistnok ingen af de ærede tidligere Ordførere omtalt. Ved denne Ændring forhøjes Underrettens Kompetence med Hensyn til Sagernes Værdi fra 300 Kr. til 800 Kr.; selv om man tager Pengenes synkende Værdi i Betragtning, synes jeg, at Professor Munch-Petersen har Ret, naar han i „Ugeskrift for Retsvæsen“ fremhæver, at ifølge hele den Simpelhed og Kortfattedhed i Behandlingen, der præger og bør præge Under-

retssager, er det af stor Betydning, at disse Sager begrænses til Smaasageres Begreb, og i saa Henseende ved jeg ikke rigtig, om 800 Kr. ikke er en vel høj Grænse.

Endelig skal jeg saa gøre nogle Bemærkninger vedrørende det Spørgsmaal, som i særlig Grad har fremkaldt Diskussion, og som ogsaa har delt Folketinget, nemlig Spørgsmaalet om Udstrækningen af de nuværende Underretssagføreres Adgang til at optræde for Landsretten. Dette er et Spørgsmaal, som det vil være vanskeligt at løse retfærdigt. Folketingets Flertal har i § 32 foreslaaet at ændre Retsplejelovens § 1031, 1ste Stykke, saaledes, at Underretssagførere foruden at have Ret til at møde for Landsretten i første Instans tillige imod at aflægge den i § 123 ommeldte Prøve ogsaa kan kræve Beskikkelse som Landsretssagførere. Enhver vil jo paa dette Omraade til en vis Grad slutte ud fra sine egne praktiske Erfaringer, medmindre man paa Forhaand maa betragtes som hildet Dommer. Det sidste tror jeg imidlertid ikke, at jeg vil kunne kaldes, da Sagførervirksomhed bortset fra Procedure i al Almindelighed har forekommet mig forfærdelig kedsommelig, og jeg derfor som Overretssagfører ikke vilde kunne brødføde en Familie mange Uger om Aaret ved den Fortjeneste, jeg som saadan har, end ikke i Tilfælde af, at Loven af 7. August 1914 ikke var blevet ophævet. Men mine Erfaringer navnlig som Fuldmægtig hos Højesterets-sagfører Ernst Møller i sin Tid gaar ud paa, at ikke saa ganske faa af de Retssager, man faar ind fra Provinsen til et Højesterets-sagførerkontor, juridisk set er i den Grad mishandlede af Sagføreren ved Underretten, at de næsten ikke er til at faa Skik paa igen. Paa den anden Side nøder Sandheden mig straks til at tilføje, at det ingenlunde altid har været Underretssagførerne, der har mishandlet Sagerne, det har ikke været sjældent i de Sager, jeg har set, at det netop har været Overretssagførerne, der har gjort det. Thi den, som bilder sig ind, at han har kaperet Videnskabens Resultater, men som i Virkeligheden ikke har fordøjet dem, vil let kunne gøre endnu større Fortræd end den, der i Kraft af sin mindre videnskabelige Uddannelse kender sin egen Begrænsning og derfor holder sig fjernt fra abstrakte, teoretiske Problemer. Og hertil kommer det Forhold, at man dog i Regelen kangaa ud fra, at Underretssagførerne ikke er helt umulige, da de skal have første Karakter for overhovedet at faa Bestalling, medens selv den udu-